

vise til, at Erstatningsretten ifølge vor nuværende Lovgivning er saaledes, at der overhovedet ikke gives de vedkommende skadelidte nogen som helst Erstatning.

Godskesen: Deri har det ærede Medlem ikke Ret. Højesteret har ved to Domme af 1903 og 1906 statueret, at der efter den nugældende Ret ikke kan fordres Erstatning for Tab af Forsørger i Tilfælde af Skibssammenstød, medmindre der foreligger strafbar Uagtsomhed. For saa vidt man altsaa tænker sig, at der ikke foreligger nogen strafbar Uagtsomhed fra vedkommende Skibs Side, er det ganske vist noget nyt, man her er inde paa. Der skal udfyldes et Hul i Lovgivningen, men naar man skal det, ligger det dog i mine Tanker nærmest, at man udfylder dette Hul i Overensstemmelse med, hvad der gælder i den øvrige Lovgivning om andre tilsvarende Tilfælde. Men paa den anden Side fremgaar det tydeligt nok af Højesteretsdommene, at hvis der foreligger strafbar Uagtsomhed fra Skipperens eller Skibsfolkens Side, vil Højesteret efter den nugældende Lovgivning tilkende Erstatning og virkelig fuld Erstatning. Men hvis nu den Begrænsning, der her er Tale om, vedtages, ser jeg ikke rettere end, at saa bliver denne Ret meget betydeligt begrænset, thi her staaer der ganske i Almindelighed, at Erstatning for Tab af Forsørger og for Skade paa Person aldrig kan overstige 4,200 Kr. Det kunde have været meget ønskeligt, og det vilde noget have afbødet de Indvendinger, som kan gøres mod det ærede Medlems Standpunkt, hvis der havde staaet i Lovforslaget, som Folketinget har vedtaget det, at man i alt Fald forbeholdt den paagældende hans Ret, hvis der forelaa strafbar Uagtsomhed. Saa vilde man altsaa være kommet noget videre. Men som Forholdet nu er, er der ikke blot Tale om at hjemle en ny, om end begrænset Erstatningsret, men ogsaa om at indskrænke en Erstatningsret, som allerede haves efter den gældende Lovgivning, og det er efter min Mening i højeste Grad betænkeligt.

Sonne: Naar bortses fra de særlige Tilfælde, hvor der foreligger strafbar Uagtsomhed, vil det altsaa erkendes, at ved det nu foreslaaede udvides Rederens Ansvar overfor de ved Sammenstød tilskadekomne eller dræbte op til 4,200 Kr., og jeg betoner, at de ved strafbar Uagtsomhed forefaldende Sammenstød er absolut et Mindretal af Tilfældene.

Bramsen: Det er disse 4,200 Kr., som har kaldt mig frem. Det er aabenbart nogle Tal, som er hentede fra Arbejderulykkesforsikringslovgivningen, der handler om hændelig Skade, Skade, for hvilken hverken Arbejdsgiveren eller Arbejderen kan drages til Ansvar, og i den samme Lov er der udtrykkelig forbeholdt den Arbejder, som mener, at der er foretaget en retsstridig Handling overfor ham, Ret til at give Afkald paa den omtalte Erstatning og forlange fuld Erstatning. Altsaa, i dette Lovforslag vil man ikke give det, man udtrykkelig har forbeholdt Arbejderen i den Lov, hvorfra man har hentet Tallet 4,200 Kr. Jeg finder, at det er en ganske mærkværdig Maade, at man her vil forringe Ansvaret, som virkelig er ringe nok her til Lands. Vor Ansvarlighedslovgivning er saa ringe, at man ikke skulde svække den yderligere paa den Maade, saa at der i Grunden ikke er nogen Risiko ved at antage befuldmægtigede, som ikke interesserer sig for at undgaa saadanne Handlinger, som ellers vilde medføre et stort Ansvar.

Birch: Der er et Argument, som det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Sonne) jævnlig er kommet tilbage til, ogsaa i Dag, og det er dette, at han henviser dem, der farer til Søs som Passagerer eller paa anden Maade, til, at de kan jo selv gennem Ulykkesforsikring sikre sig mod det Tab, der maatte opstaa, hvis de omkommer eller lider Skade. Men dette Argument gælder ikke overfor en stor Del af Befolkningen. Saa vidt jeg ved, er Aldersgrænsen for, at man overhovedet kan blive ulykkesforsikret, 65 Aar saavel i indenlandske som udenlandske Selskaber. Jeg kan derfor nok sige, at det ærede Medlems Betragtning er ret værdiløs overfor de Personer, der er over 65 Aar, da de ikke kan sikre sig paa anden Maade end netop gennem det Ansvar, som Rederen har for, at de befordres trygt og vel over Søen.

Det ærede Medlem fremhævede meget højtideligt, om jeg saa maa sige, at det vilde være næsten en Skandale, om dette Ting skulde være medskyldigt i, at Loven ikke kom ud nu. Jeg vil tillade mig at sige til det ærede Medlem og til dem, som maatte være til Sinds at følge ham ved Afstemningen, at det, hvis dette Lovforslag strander, virkelig vil være lige saa meget de Herrers Skyld i Forbindelse med Folketinget. Derved, at man ikke har villet gaa ind paa at holde denne Ændring udenfor,